

[Villemoes.]

Tuskhandel, en Knivhandel med et Land om nogle Millioner mere eller mindre, men ikke inden for hele Vareomsætningen. Naar den højtærede Minister nu selv kommer med en Vareliste paa 460 Mill. Kr. og rækker Haanden ud til de Konservative i Folketinget og siger: jeg vil godt gaa lidt videre, hvis jeg kan faa jer til at stemme paa mit Forslag, saa beviser det tilstrækkeligt, at som det ligger i Øjeblikket, behøver vi ikke mere end ca. Halvdelen af Landets Eksport til at tuskhandle med. Der maa være en Ventil, som gør, at man, hvis vi paa lønnende Maade kunde gøre en endnu større Byttehandel, kan flytte Varer tilbage fra Frilisten til den bundne Liste. Jeg forstaar, at det konservative Parti har bebrejdet Ministeriet, at der nok sættes en Del paa Frilisten, men at man ikke har Sikkerhed for, at det ikke føres tilbage Dagen efter. Jeg vil dertil sige, at skulde Forholdene ændre sig saadan, at det blev til Fordel for vort Land at overføre visse Varer til den bundne Liste, vilde jeg ikke være ængstelig derfor.

Det er efter min Opfattelse — og jeg synes, at Tiden har bevist det — en uløselig Opgave, man her har tildelt Valutakontoret, saa ogsaa af den Grund bør Kontorets Arbejde afvikles. Fri Import med Ret for enhver til at importere giver de rimeligste Priser. Disse faar vi ikke ved Rationering, ja, end ikke ved Priskontrol og andet Posekiggeri fra Ministeriets Side. Det er ikke det, der bringer lavere Priser til Forbrugerne.

Dersom disse Tanker kunde vinde Tilslutning fra Regeringspartierne Side, vilde vi ogsaa med eet Slag være ude over et af de Spørgsmaal, som den højtærede Handelsminister ikke har været i Stand til at løse, nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal have Ret til at importere. Efter de Tanker, som jeg her har udviklet, og som indeholdes i det Ændringsforslag, som mine Meningsfæller i det andet høje Ting har stillet, kunde der ikke blive nogen Diskussion om, hvem der skulde være Importører. Alle, der maatte ønske det, skulde have Ret dertil. Der skulde efter min Formening ikke være noget Monopol i saa Henseende. Der er jo gaaet alt for lang Tid, siden vi vedtog denne Lov, til at man kan forsvare, at det bliver ved at gaa paa den Maade, som det gaar. Det er naturligt, at i det Øjeblik Varemængderne indskrænkes for et gammelt Firma, er dette Firma utilfreds, men det er lige saa naturligt, at unge Mennesker og Begyndere ønsker at komme til. Og det vilde jo under frie Forhold regulere sig ganske af sig selv. Ethvert Menneske i Danmark

vilde jo ikke være Importør; det vilde naturligtvis kun de være, som mente at have Evner dertil — altsaa akkurat paa samme Maade som før i Tiden.

Det er sikkert ærede Medlemmer bekendt, at mine Meningsfæller i det andet høje Ting har stillet Forslag, som er i Overensstemmelse med de Tanker, jeg her har fremført. Det er vanskeligt at vide, hvilke Varer Ministeriet har tuskhandlet med andre Lande om; i alt Fald er det de færreste Rigsdagsmedlemmer, der er med i disse gehejme Forhandlinger, og det er efterhaanden blevet dette Ministeriums Speciale at undlade at give Rigsdagen Besked derom; det er muligt, at det ogsaa er nødvendigt af Hensyn til det Udland, vi samhandler med. Jeg skal blot for at nævne enkelte Varegrupper sige: var der noget i Vejen for, at en Artikel som Tobak, der kommer fra ikke-europæiske Lande, eller en Artikel som Kaffe kunde komme paa Frilisten? Jeg ved udmærket godt, at man har holdt igen paa Kaffe kvaliteten, men man har vel ikke holdt igen paa Kvantiteten. Det, der er Ledemotivet i mit Syn paa den Sag, er, at vi vel ikke er saa langt ude, at vi behøver at gaa til stærkere Restriktioner. Jeg kan heller ikke se, at der paa dette Omraade er sket noget saa særlig galt; naar der en enkelt Gang har været noget at klage over eller har været en eller anden Mangel, har det dog væsentligst drejet sig om Smaapartier.

Altsaa, vi holder det saa nogenlunde gaaende; det hele er kommet i et nogenlunde passende Leje, og vi bruger ikke mere, end vi plejer at bruge. Og saa synes jeg, det er forkert, at man laver det paa den Maade, som den forrige Handelsminister har lavet det, og som den nuværende Handelsminister har lavet det, at man sidder i Ministeriet og regner ud, at nu kan vi akkurat faa Raad til at købe Kaffe for saa og saa mange Penge, og naar Kaffen er steget, maa vi have en daarligere Vare, fremfor at man kunde lade de Folk, som har Forstand paa det, købe i den mest belejlige Tid. Det, vi mest bebrejder Regeringen, er, at i den Opgangsperiode, der for nylig har været i Varepriserne Verden over, har den danske Valutaordning kostet Samfundet mange, mange Penge.

I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge: Er det da ikke Bagstræb, at Skibe ogsaa skal være paa bunden Liste? Er man virkelig ikke endnu i Ministeriet klar over, hvilken Værdi Søfarten har for Danmark? Mener man virkelig, at danske Skibsredere er inkompetente til at bedømme, om Køb